

EUGENIUSZ CZERNIAK, RYSZARD KACZMARCZYK

Przypadki wysokiej intensywności inwazji wągrzycy u bydła

Inwazje wągrzycy, występujące u bydła na całym świecie, cechują się zwykle niską intensywnością, ale stosunkowo wysoką ekstensywnością. Według danych piśmiennictwa ekstensywność inwazji w Polsce kształtuje się od 0,9% do 5,3% (3, 4), a w woj. olsztyńskim w latach 1968—1974 wynosiła 0,56% (1). Wykrywalność wągrzycy wiąże się ściśle z ekstensywnością i intensywnością tej inwazji oraz obowiązującą techniką badania poubojowego (2).

W niniejszym doniesieniu postanowiono przedstawić przypadki szczególnie intensywnej inwazji wągrzycy, jakie stwierdzono dnia 25.X.1978 r. i 14.XI.1978 r. w Zakładach Mięsnych O. (L. dz. 4322 i 4772/78), podczas rutynowego badania poubojowego w partiach 60 i 20 sztuk bydła pochodzącego z PGR M. Stwierdzono wówczas łącznie 37 tusz ze zmianami w postaci tworów barwy białozółtej, wielkości ziarna Inu, występującymi w większości nacięć mięśniowych. Mikroskopowym badaniem preparatów sporządzonych z tworów pobranych z mięśni zwazwyczaj, mięśnia sercowego i wątroby stwierdzono wapniejące i żywe wągrzy. Tak duża intensywność i ekstensywność (46,25%) wykrytej inwazji poubojowym wągrzycy skłania autorów do analizy powyższych przypadków w aspekcie rozmieszczenia wągrów w tuszy, jak też ewentualnego wykrycia źródła zarażenia za pomocą wywiadu epizootologicznego. Dokonano szczegółowych oględzin i dodatkowych nacięć mięśni każdej dotkniętej wągrzycą tuszy. Badaniami tymi stwierdzono wągrzy nie tylko

w mięśniach predylekcyjnych do ich lokalizacji (3), ale ponadto w 10 przypadkach stwierdzono także liczne wągrzy w mięśniach okolicy mostka i wątrobie. Wiek dotkniętych wągrzycą zwierząt wynosił od 18 do 21 miesięcy.

Oceny badanych tusz dokonano na podstawie Rozporządzenia Ministra Rolnictwa z 29.I.1929 r. o urzędowym badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

Z przeprowadzonego wywiadu na terenie gospodarstwa, z którego pochodziły zwierzęta przekazane do uboju wynikało, że zostały one zakupione w wieku 6—7 miesięcy przez POZH od rolników indywidualnych z terenu gminy M. Podczas chowu zwierzęta nie wykazywały żadnych objawów chorobowych. Przez okres letni wypasano je na pastwisku i poiono wodą z przepływającego strumienia. W czasie przebywania zwierząt w oborze dokarmiano je zieloną zbieraną z własnych zasiewów. Gnojowicę z obór wywożono na pola uprawne bez unieszkodliwiania. Stan sanitarno-higieniczny pomieszczeń, w których przebywały zwierzęta dostateczny. Pomimo, że nie udało się ustalić źródła zarażenia zwierząt, powyższy przypadek powinien stanowić przyczynek do dalszej profilaktyki wągrzycy bydła.

Piśmiennictwo

1. Czerniak E.: *Medycyna Wet.* 34, 80, 1978.
2. Kozakiewicz B.: *Medycyna Wet.* 29, 173, 1973.
3. Prost E.: *Higiena mięsa*, PWRiL 1975.
4. Prost E.: *Acta parasit. pol.* 3, 217, 1955/56.

Adres autora: dr Eugeniusz Czerniak, ul. Zapole 3, 07-200 Wyszków, Wojewódzkie Laboratorium Weterynaryjne.

SKEELES J. K., LUKERT P. D., DE BUYSSCHER E. V., FLETCHER O. J., BROWN J.: Wirusowe choroby zakaźne turki Fabrycego. I. Zachowanie się przeciwciał wiążących dopełniacz i neutralizujących wirus u wrażliwych kurcząt po zakażeniu. (Infectious bursal disease viral infections. I. Complement and virus-neutralizing antibody response following infection of susceptible chickens). *Avian Dis.* 23, 95—106, 1979 (1).

Celem badań było określenie poziomu dopełniacza i przeciwciał neutralizujących wirus u wrażliwych kurcząt zakażonych doświadczalnie wirusem IBD oraz wyjaśnienie ich ewentualnego udziału w patogenie choroby. U kurcząt SPF po zakażeniu doustnym względnie do worka spojówkowego wystąpił 3 dnia po zakażeniu spadek miana dopełniacza. Swoiste przeciwciała neutralizujące wirus pojawiały się 3 lub 4 dnia po zakażeniu. W ostrej fazie choroby obserwowano ponadto przedłużenie czasu krzepnięcia krwi. We wszystkich przypadkach padnięciom towarzyszył spadek miana dopełniacza w surowicy oraz przedłużenie czasu krzepnięcia krwi.

G.

SHIMIZU A.: Wyniki typowania fagami szczepów *Staphylococcus aureus* izolowanych od drobiu w Japonii i w Europie. (Phage-typing results of *Staphylococcus aureus* isolated from poultry in Japan and Europe). *Avian Dis.* 23, 39—46, 1979 (1).

Poddano typowaniu fagami 795 szczepów *Staphylococcus aureus* wyosobnionych w okresie 1959—1975 od kur, indyków, gołębi i ptaków wolnożyjących na terenie Japonii, Bułgarii, Anglii, Czechosłowacji i Belgii. Wyizolowane szczepy pochodziły od ptaków chorych i zdrowych. Ponadto do badań włączono szczepy *S. aureus* wyizolowane z próbek powietrza z kurników i jaj. Spośród 775 szczepów wyizolowanych od drobiu 673 szczepy (89,1%) podlegało typowaniu fagami. 73,4% szczepów należało do grupy I, 13,4% do grupy II, 7,4% do grupy III, 4,3% do grupy IV i 1,5% do grup mieszanych. Nie stwierdzono zależności między przynależnością do typu fagowego i źródłem pochodzenia szczepów. Szczepy wyizolowane od gołębi oraz jeden szczep wyosobniony od indyka nie można było sklasyfikować do znanych typów fagowych.

G.